

Wees in Afrika

Stel: je bent wees. En je woont ook nog in Afrika. Blijf dan maar eens optimistisch. *Kidsweek* ontdekte dat de kinderen in twee Keniaanse weeshuizen behoorlijk positief tegen het leven aankijken. Mede dankzij een Nederlands echtpaar. Door **Steven Stol**

Zes jaar geleden nam de Nederlandse Ria Fennema een weeshuis over in Kenia. Telefoonbedrijf Telfort is één van de sponsors. Telfort-medewerkers gaan vaak zelf naar Kenia om mee te helpen bouwen. Wij (vier Nederlandse journalisten) mogen ook zo'n reis maken. Zo'n 40 kilometer buiten de Keniaanse hoofdstad Nairobi komen we aan bij het Spirit of Faith Children's Centre. 'How are you?', roepen kinderen die ons opwachten bij de poort. 'Goed, en jullie?' 'Fine!'

Aids

Elk jaar gaan er in Afrika miljoenen mensen dood aan aids. Vaak laten ze gezonde kinderen achter. Als die geluk hebben, komen ze in één van de weeshuizen van Ria Fennema terecht. Kenianen hebben daar de dagelijkse leiding, terwijl Ria en haar man geld inzamelen om voor alles te betalen.

Ice Age

In het Spirit of Faith Children's Centre wonen zo'n 120 wezen, van peuters

tot studenten. Het is zondag, dus ze hoeven niet naar school. Wat doen ze dan? 'Films kijken', zegt Dorothy (14), die een rondleiding geeft door de meisjesslaapkamers. In iedere kamer staan zo'n tien stapelbedden. Er is één centrale kledingkast. En in de eetzaal kijken de jongere kinderen naar *Ice Age*. In Kenia spreekt iedereen die naar school is geweest Engels en Ki Swahili. Simon (14) laat ons de school van het weeshuis zien. 'In de klas spreekt iedereen altijd Engels', staat op een poster in één van de klaslokalen.

Voetballen en zingen

Simon is goed op school. Hij vindt het leven in het weeshuis wel leuk. Later wil hij rechter worden. Hij houdt het meest van voetballen, net als alle jongens hier. De meisjes oefenen vaak zang en dans. Veronique groeide op in het weeshuis; ze schrijft zelf liedjes en heeft zelfs een cd opgenomen. Samen met tien jongere meisjes laat ze een aantal liedjes horen. Het klinkt ge-

weldig, ook al is hun enige instrument een omgekeerde emmer met een stok.

Outreach

Inmiddels heeft Ria ook een tweede weeshuis. Het Blessed Generation Children's Centre staat in de kustplaats Malindi. Daar helpen we mee met bouwen van een speeltuin. Zweten, want het is 40 °C. Maar 's avonds zijn de kinderen erg dankbaar. Ook mogen we mee met Ria's Outreach programma: voedselpakketten brengen naar gezinnen die het moeilijk hebben. We komen in piepkleine hutjes van golfplaat en leem, waar vaak moeders met wel vijf of meer kinderen wonen. Koken doen ze op houtskoolvuur in een hoekje. Speelgoed is er nauwelijks. Soms slapen de geiten in dezelfde kamer als de familie. Zo gezien lijkt het alsof de kinderen in het weeshuis het beter hebben dan daarbuiten. Maar als ze mochten kiezen, zouden de meeste kinderen natuurlijk toch liever hun ouders terughebben.

Positief blijven

Florence (21) kwam op 9-jarige leeftijd met haar vier broertjes en zusjes in het Spirit of Faith weeshuis, waar ze sindsdien opgroeide. Nu is ze afgestudeerd. Aan *Kidsweek* vertelt ze hoe het leven in een weeshuis was. Door **Steven Stol**

Hoe kwam je in het weeshuis terecht?

Mijn vader was niet arm. Hij is waarschijnlijk vermoord door iemand met wie hij zaken deed, die op zijn geld uit was. Ik was toen vijf en bleef bij mijn moeder wonen. Die probeerde de moordenaar voor de rechter te krijgen, maar hij vermoordde haar uiteindelijk ook. Toen was ik negen. Ik weet nog dat ik de eerste week alleen maar gehuild heb. Maar de andere kinderen waren aardig tegen me. Na een tijdje was ik eraan gewend. Ik probeer ook altijd positief te zijn.

Hoe ziet het leven eruit in het weeshuis?

Vrij gewoon eigenlijk, net als dat van

andere kinderen. Je moet naar school en voor de rest spelen we.

Nederlandse kinderen luisteren bijvoorbeeld graag en veel naar muziek.

Wij ook.

Maar ik zie nergens cd-spelers of mp3-spelers.

Nee, maar we zingen wel veel zelf. Ik heb net met Veronique een liedje geschreven over Kenia. Dat is voor een liedjeswedstrijd. Maar eigenlijk was er ook nooit zoveel tijd om naar de radio te luisteren of zo. We waren altijd te druk met spelen.

Maar is het niet erg om geen eigen

kamer te hebben?

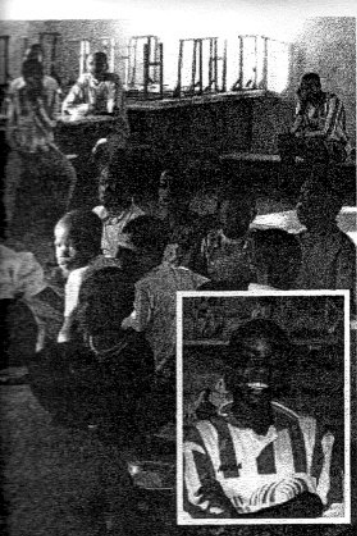
Ik heb het nooit gemist. Het is wel eens vermoeiend dat er altijd overal geduwd, gestoeid of gevochten wordt. Maar daar deed ik zelf net zo goed aan mee.

Zo'n keurig meisje als jij?

Haha! Ik was vroeger meer een jongetje dan een meisje. Nu heb ik overal nog littekens. Dat mag eigenlijk niet als je voor sommige vliegmaatschappijen wilt werken.

Want dat is je droom?

Ja. Ik loop er nu stage en ik wil graag een baan, bijvoorbeeld als stewardess. Vliegen vind ik het mooiste wat er is.

(mon), moeder uit Outreach-programma, ence, Veronique en Ria. Foto's Michel Walraven